

Forventning hos Tjenestemændene om, at denne Ordning ikke vilde blive ændret før 1928. Mellem Lovforslagets første og anden Behandling er der imidlertid afsluttet et Forlig mellem Tjenestemændene og Regeringen. Dette Forlig er afsluttet efter forudgaaende Forhandlinger, som den højtærede Finansminister her forsvarede ud fra visse formelle Synspunkter, men hvis Karakter alligevel efter mit Skøn ikke helt igennem har været tiltalende. Men selve Forligets Afslutning har betydet, at de, der mente, man skulde fastholde det moralske Synspunkt, at Ordningen af 1925 skulde opretholdes til 1928, ikke har kunnet blive staaende paa det Standpunkt. Den Overenskomst, der blev truffet mellem Tjenestemændene og Regeringen, maa derfor, for saa vidt vedrører Tidspunktet for dens Ikrafttræden, opretholdes, og der kan kun være Tale om, at Rigsdagen foretager visse Ændringer, hvor den har en særlig ubillig eller uheldig Karakter.

Det er allerede nævnt fra forskellig Side, at paa eet Punkt rammer den Ordning, der blev truffet ved det Forslag, som blev vedtaget af visse Tjenestemænd, særlig ubilligt, nemlig de ugifte Tjenestemænd, navnlig dem over 35 Aar, hvis Stilling vil blive i særlig Grad forværret, dersom Forslaget bliver ophøjet til Lov. Det har glædet mig, at det ærede Medlem Hr. Johannes Lou havde Ordet for at udtrykke Haabet om, at det maatte lykkes mellem anden og tredje Behandling at faa dette Forhold ændret i alt Fald for en Del af de ældre ugifte Tjenestemænds Vedkommende. Men der er fra radikal Side under Nr. 26 stillet et Underændringsforslag, som retter Forholdet. Det gaar endda videre, end jeg mener man kan gaa, efter at Overenskomsten er afsluttet, ogsaa under Hensyn til de økonomiske Konsekvenser, idet det gaar ud paa at ændre Reglerne baade for ugifte Tjenestemænd over 35 Aar og for ugifte Tjenestemænd under 35 Aar. Jeg agter at stemme og vil haabe, at flere af mine Meningsfæller vil stemme for den Del af det paagældende Underændringsforslag, der vedrører Tjenestemænd over 35 Aar, det vil med andre Ord sige under Punkt a. for Afsnit b., under Punkt b. for, at Brøken $\frac{1}{2}$ ændres til $\frac{2}{3}$, under Punkt c. for, at Tallet 108 rettes til 144 og 6 pCt. til 8 pCt., under Punkt e. for, at Tallet 81 rettes til 108, og under f. og g. for, at Brøken $\frac{1}{2}$ rettes til $\frac{2}{3}$. Paa den Maade vil man rette et Punkt, hvor den sluttede Overenskomst og det af Flertallet fremsatte Forslag vil virke særlig ubilligt.

Jeg skal i øvrigt sige, at efter mit Skøn er det Forslag, Flertallet har stillet, overordentlig meget bedre end det Forslag, jeg kritiserede saa stærkt ved første Behandling. I hvert Fald har det slet intet af den nivellerende Karakter, som Regeringsforslaget havde.

Jeg skal endvidere anbefale at stemme for det af mig i Forbindelse med to andre Medlemmer stillede Ændringsforslag vedrørende § 94, idet jeg til det ærede Medlem Hr. Axel Dam vil bemærke, at Opretholdelsen af Reglerne i Retsplejelovens § 44 ingenlunde i Almindelighed vil afskære Dommere fra at blive Ministre, idet der for de allerfleste Dommernes Vedkommende vil være den allerstørste Sandsynlighed for, at de meget hurtigt vil kunne rykke ind i et andet Dommerembede.

Bjerring: Da jeg hørte Ordføreren, det ærede Medlem Hr. Parkov, tale, kom jeg til at tænke paa, at denne Forhandling om Tjenestemændenes Lønningslov ikke adskiller sig fra de tidligere Forhandlinger, vi har haft her i Rigsdagen om Forandringer i Tjenestemandsløven. Det ærede Medlem anbefalede Tjenestemændene, som det er gjort utallige Gange før, at vise Resignation overfor det foreliggende Nedskaeringsforslag.

Tjenestemændene har aldrig levet paa det, man kalder den grønne Gren; de har altid maattet leve under temmelig beskedne Kaar. Jeg kan henvise til, at Tjenestemændene fra 1908 indtil Krigens Udbrud levede paa en forældet Lønningslov. Lønningsloven var ved Krigens Udbrud allerede 6 Aar gammel, og Prisstigningen androg omkring 15 pCt. Fra Krigens Udbrud, og til vi fik Lønningsloven af 12. September 1919, foregik der i det danske Samfund en meget stærk Prisstigning, en stor Del af det private Erhvervsliv opnaaede gyldne Tider; men Tjenestemændene fik kun meget sparsomme Dyrtidstillæg tildelt, Dyrtidstillæg, der ikke stod i rimeligt Forhold til de Prisstigninger, der havde fundet Sted. Først i 1919 fik man en nogenlunde — jeg siger udtrykkelig nogenlunde — tilfredsstillende Ordning af Lønningsforholdene for Statens Tjenestemænd; men der gik ikke ret mange Aar, før man begyndte at pille ved Tjenestemændene. Saa snart der mærkedes de mindste Vanskeligheder for det private Erhvervsliv, blev Tjenestemændene straks Offer for Nedskaeringer.

I 1922, da vi havde den nuværende Finansminister som Stats- og Finansminister, kom der straks en Nedskaering af Tjenestemændenes Konjunkturtillæg med $\frac{1}{3}$ paa